

Sygn. akt III UK 503/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 października 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dawid Miąsik

w sprawie z odwołania J. S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O.
z udziałem J. B.
o jednorazowe odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 29
października 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu
Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w O.
z dnia 31 stycznia 2019 r., sygn. akt V Ua (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 31 stycznia 2019 r., V Ua (...) Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację J. S. (wnioskodawca), wniesioną od wyroku Sądu Rejonowego w O. z 17 września 2018 r., IV U (...), oddalającego odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. (organ rentowy) z 26 maja 2015 r., odmawiającej wnioskodawcy prawa do jednorazowego odszkodowania z tytułu wypadku przy pracy.

Wnioskodawca zaskarżył powyższy wyrok Sądu Okręgowego skargą kasacyjną w całości.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przesłance jej oczywistej zasadności, której wnioskodawca upatruje w naruszeniu

przez Sąd Okręgowy art. 233 § 1 w związku z art. 391 oraz art. 378 § 1 i art. 382 k.p.c. przez przyjęcie przez sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych sądu pierwszej instancji za własne mimo zarzutu sprzeczności ustaleń faktycznych ze zgromadzonym materiałem dowodowym oraz w naruszeniu art. 114 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 748 ze zm., dalej jako ustawa emerytalna).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie kwalifikowała się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

W orzecnictwie Sądu Najwyższego dotyczącym art. 114 ustawy emerytalnej prezentowany jest pogląd, że funkcją ponownego ustalenia prawa do świadczenia w trybie określonym w wyżej wskazanym przepisie jest stworzenie gwarancji wydania decyzji zgodnych z ukształtowaną *ex lege* przez przepisy prawa ubezpieczeń społecznych sytuacją prawną zainteresowanych. Dlatego zgodnie z art. 114 ustawy emerytalnej „ujawnienie okoliczności istniejących przed wydaniem decyzji” obok „przedłożenia nowych dowodów” stanowi przesłankę ponownego ustalenia prawa do świadczeń emerytalno-rentowych lub ich wysokości. Analiza przepisów prawa ubezpieczeń społecznych prowadzi do wniosku, że użyty w nich zwrot „okoliczności” występuje w dwóch znaczeniach, to jest w znaczeniu okoliczności faktycznych oraz okoliczności sprawy, ustalonych następnie w kolejnym postępowaniu wyjaśniającym prowadzonym przez organ rentowy w sprawie (wyrok Sądu Najwyższego z 26 lipca 2013 r., III UK 145/12, LEX nr 1408199). Z kolei nowym dowodem w rozumieniu art. 114 ustawy emerytalnej jest dowód, który nie został przedstawiony w uprzednim postępowaniu i zmierza do potwierdzenia stanowiska skarżącego.

W niniejszej sprawie wnioskodawca nie przedstawił nowych dowodów ani też nie ujawnił nowych okoliczności, które miałyby potwierdzać, że obrażenia jakich doznał, były efektem wypadku przy pracy i w konsekwencji przysługuje mu prawo do jednorazowego odszkodowania. Wnioskowany przez skarżącego dowód z

zeznań jego żony nie mógł przynieść zakładanego skutku w postaci wyjaśnienia okoliczności zdarzenia, w wyniku którego wnioskodawca poniósł obrażenia, gdyż żona wnioskodawcy nie była naocznym świadkiem owego zdarzenia. Mogła zatem jedynie przekazać informacje, jakie w tym przedmiocie uzyskała od wnioskodawcy. Oznacza to, że sądy obu instancji prawidłowo przyjęły, że nie ma podstaw do zastosowania art. 114 ustawy emerytalnej, ponieważ wnioskodawca nie spełnił warunków, przewidzianych w tym przepisie, a mianowicie nie przedstawił nowych okoliczności czy dowodów, uzasadniających jego prawo do świadczenia.

Uwzględniając powyższe rozważania, nie ma podstaw do uznania powołanych przez wnioskodawcę zarzutów prawa procesowego za przejaw oczywiście nieprawidłowego zastosowania przepisów prawa materialnego, gdyż Sądy orzekające w sprawie właściwie uznały, że nie zostały spełnione przesłanki zastosowania art. 114 ustawy emerytalnej. Co więcej na treść zarzutów procesowych skargi kasacyjnej składa się art. 233 k.p.c., jak zaś wynika z orzecznictwa Sądu Najwyższego postępowanie prowadzone na skutek wniesienia skargi kasacyjnej ma charakter nadzwyczajny, gdyż dotyczy prawomocnego już orzeczenia sądowego. Odnosi się zatem ono tylko do warstwy prawnej rozpoznawanej sprawy. W postępowaniu kasacyjnym zarzuty podnoszone w skargach kasacyjnych, mające podstawę w art. 233 k.p.c., nie podlegają w ogóle rozpoznaniu. Wyjątek od tej reguły stanowić może tylko taka sytuacja, gdy z uzasadnienia skarżącego wynika, że podczas rozpoznawania sprawy sąd drugiej instancji dopuścił się tak rażącego naruszenia reguł postępowania dowodowego, że jest widoczne wadliwe rozpoznanie sprawy, które doprowadziło do jaskrawo niesprawiedliwego rozstrzygnięcia i pokrzywdzenia strony. Z treści zaskarżonego wyroku nic podobnego nie wynika. Wywiedzenie, że występuje taka sytuacja należy do podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną i przekonania Sądu Najwyższego na etapie kwalifikowania skargi do przyjęcia do rozpoznania, że ma się do czynienia z takim wyjątkowym wypadkiem. W niniejszej sprawie wnioskodawca chcąc wzruszyć prawomocną decyzję organ rentowego był obowiązany do spełnienia przesłanek, wynikających z art. 114 ustawy emerytalnej i wykazania nowych okoliczności lub przedstawienia nowych dowodów, które dowodziłyby, że obrażenia jakich doznał, były efektem wypadku przy pracy. Wnioskowany przez niego dowód z zeznań jego

żony pozostaje bez wpływu na ustalenia faktyczne, gdyż nie była ona naocznym świadkiem zdarzenia. W tych okolicznościach wnioskodawca nie wykazał oczywistej zasadności skargi kasacyjnej zarówno w odniesieniu do zarzucanych przez niego naruszeń prawa materialnego, jak i procesowego.

Mając na względzie powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.